

**Μαρία Μαρή, Θεατρολόγος/ Εκπαιδευτικός, Ιστοτόπος
"Θεατρομάνια", "Η Αντιγόνη στο Μααραθώνα, στο κτήμα του Θόδωρου
Αρβανίτη", 25 Οκτωβρίου 2016)**

« ...Αυτό ακριβώς ήταν αποκαλυπτικό για την Αντιγόνη, που ενώ την έχουμε δει τόσες φορές, το κείμενο, που ξεδιπλώθηκε πάνω στη σκηνή, καθώς και η υπόκριση των ηθοποιών, μπόρεσε να κάνει πιο έκδηλο τον τραγικό χαρακτήρα των ηρώων, συγκίνησε το αδιέξοδο, η σύγκρουση, η έκβαση, που **αν και γνωστή αποκαλύφθηκε με τρόπο αυθεντικό, γιατί δεν τη δέσμευε και δεν τη καθοδηγούσε καμία μετάφραση και κανένα σκηνοθετικό εύρημα εντυπωσιασμού και ερμηνείας ή δυσερμηνείας της τραγωδίας του Σοφοκλή.**

Το προοδευτικό στην παράσταση αυτή ήταν ότι τηρήθηκαν όλες οι παράμετροι του αρχαίου δράματος, όπως σπάνια πια παρακολουθούμε.

Αρχικά το κείμενο, μέσα στο φυσικό περιβάλλον και σημαντικό η σκηνοθεσία. Ο σκηνοθέτης μελέτησε πραγματικά το κείμενο, την όρχηση, τα ενδύματα της εποχής και όλα ήταν συντονισμένα.

...Ενώ η Αντιγόνη και στην εξέλιξη του έργου έχει μια κίνηση δυναμική, που καλύπτει όλη τη σκηνή, η Ισμήνη (Χριστίνα Μωρόγιαννη), είναι τόσο δειλή, όσο την θέλει ο ρόλος, με μαζεμένες κινήσεις και ενώ θέλει να σταθεί σαν πραγματική αδελφή στην Αντιγόνη, φοβάται και μόνο θρηνεί τη μοίρα της, μαζί της.

Ο Κρέων, Γιάννης Σταματίου, πλανεμένος από την εξουσία, ένιωθε αυτός κυρίαρχος και νόμιζε ότι θα διαφέντευε τα γήινα και τα θεϊκά. Τιμωρήθηκε, όπως ο βασιλιάς Ληρ...

Ο Τειρεσίας, Κώστας Λάσκος, εξαιρετικός...

Ο Φύλακας, Γιώργος Φώσκολος, στο σωστό μέτρο, με φόβο λέει τα της ταφής του Πολυνείκη και με ανακούφιση φεύγει σωσμένος....

Εξαιρετικοί οι Παναγιώτης Ξανθόπουλος (Αγγελιαφόρος) και Βασίλης Κυριάκου (Εξαγγελος) με τις γλαφυρές διηγήσεις τους... Τρομερή η περιγραφή στον τάφο της Αντιγόνης, με το σφαγιασμένο κορμί του Αίμονα, η ύψιστη τραγική στιγμή, τέλεια δομημένη με λεπτομερή και αργή περιγραφή, έμπνευση για τους μεγάλους τραγικούς Σαίξπηρ και Σίλλερ...

Με αυτό το σκεπτικό νομίζουμε ότι επιλέχθηκε και συλλήφθηκε η παράσταση, που φέρει την βαρύτητα του ελισαβετιανού θεάτρου ή και εκείνη την ατμόσφαιρα του ιαπωνικού θεάτρου και του Κουροσάβα.

Ο Αίμων (Μάριος Τσαμανδιώτης), είναι στο ύψος του νέου ερωτευμένου και θιγμένος και υποτιμημένος από τον πατέρα του στέκεται στο ύψος , που τον θέλει ο συγγραφέας και ο σκηνοθέτης, κυρίως στη σκηνή της οργής του...

Ο Χορός, δωρικός, με σωστά κρατήματα χεριών στο χορό του, με μετρημένη κίνηση, με ωραία ενορχήστρωση με τη Αρχαία Λύρα από το Χρίστο Θεσσαλονικεύ, έδωσε την παρουσία που βοήθησε την εξέλιξη της τραγωδίας και με το χορό του την αποφόρτιση του θεατή. Υπέροχο το τραγούδισμα του χορού!...»